

Портрет Жук Ігор Теодорович

О не рухайтесь панно я не просто дивлюся на Вас,
Я творю Ваш портрет із дрібних поцілунків олії,
На моїм полотні завмирає скуйовджений час,
І побачить вас Бог, так як я лиш Вас бачити вмію

О не рухайтесь, панно, будьте там, на отому стільці,
Він скрипить під котом, а під Вами принишк, наче миша,
Тільки пензель зітха у моїй ледь тремтячій руці,
Та немов полотно, під мазками вгинається тиша.

І немов полотно на мольберти натягнутий час,
Не витримує ґрунту і фарбу життя не тримає,
І вона обліта, ну а я бачу Вас, тільки Вас,
І крім Вас в цьому світі для мене нікого немає.

О не рухайтесь, панно, хай там час розганя свій візок,
В нього є що втрачати, отож хай як вміє втрачає,
Ну а я ще не кваплюсь покласти останній мазок,
І востаннє піднести Вам чашку осіннього чаю.

О не рухайтесь, панно, вже не довго, іще тільки раз,
Жовтий пензлик, мов песик, лизне намальовану мрію,
На моїм полотні завмирає скуйовджений час,
І побачить вас Бог, так як я лиш Вас бачити вмію,
І побачить вас Бог.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zhuk_igor_tedorovych/portret